

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.



Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pōda,
Wokřew će!

F.

Szerehske njedzelske łopjena.

Wudawa so kōzdu łobotu w Szmołerjez knihcizischczěrnj w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschědplatu 40 np. dostacž.

Estomihi.

Łut. 18, 31.—43.

Do póstneho czaša w běhu tuteho tydženja fastupimy. Jesuś wě, šchto na njeho czaša, so budže podaty pohanam a budže wuřměščený a hanjený a sapluwany, so budža jeho krjudowacž a moricž: a tola dže horje do Jerusalema, so by najwjetšchi wopor šwojeje lubosče sa naš psch-nješł. A jeho wuczomnizy s nim du. Pětr drje je špytał, Jesuśa wot tuteho pucža czerpjenja wotdzeržecž, ale je šebi tež dyrbjal wot šwojeho mišchtra prajicž dacž, so njeměni, šchtož je Bože, ale šchtož je cžłowjeczne, haj so je grat satana a Jesuśej k pohórschenju. Duž škóncznje Thomash po myšłi wšchitkich wuczomnikow wusna: Cžehńmy tež łobu, so bychmy s nim wumrjeli!

Njeje to tež naše pschědewšacže sa póstny czaš: Šłaj, my džemy horje do Jerusalema? Haj, hinať njemóžemy, křiba w duchu šwojeho Šbóžnika na pucžu jeho czerpjenja pschewodžecž, na te šwjate měštna štipicž, hđžež je najhórscha šłóscž a šakakšocž šwoje dobyče mēla, ale hđžež je tež Jesuś šwoju lubosč k nam hrěšnikam najkrafnišcho wobšwědcžil jako jehnjo Bože, kotřez šwěta hrěchi nješe. A hđyž šo nam we wošebitych póstnych předomanjach tuta lubosč, kiž šwojeho runjecža nima, pschěd woczi štaja, njechamy je škómdžicž.

Alle nam njeje došč, so šo s nowa na Jesuśowe czerpjenje dopomnjamy, so šo s nowa se šwjatym hněwom pschěcžiwu tym šahorjamy, kiž šu Jesuśej tajše kšchidny

nacžinili, so nam šyšycžka hucža do wócžka šupa, hđyž Jesuśa tak njewinowateho czerpicž widzimy: ně, nětko budž hešłto našeho zyleho žiwjenja: Šłaj, my džemy horje do Jerusalema. Našche žiwjenje je pucžowanje, pod kajkim wodžerjom? po kajkim pucžu? k kajtemu kónzej?

1. Pod kajkim wodžerjom? Jesuś wša k šebi tych dwanaće a džesche k nim: Šłaj, my džemy horje do Jerusalema. Raž je tebi w cžěžkich poděndženjach trošcht, mašch-li šwojich lubych wokoło šebje a pschi šebi, tak je tež Jesuśej pošylnjenje, so na jeho cžěžkim pucžu jeho wuczomnizy jeho pschewodžēja. Najcžěžšchi pucž, na kšchiz, je wón wšchak šamlutki hieč dyrbjal. Duž niz jenož šwoje dla, ale wošebje šwojich wuczomnikow dla wón jich wokoło šebje šhromadzuje, wot nich wobdaty horje do Jerusalema cžehnje. Woni dyrbjja šwědkojo byčž teho wulkeho škutka, kotryž cže wón nětko došonjecž a wo kotrymž maju woni pošdžišcho šwědcžicž; jeho pschitomnosč dyrbi jim pošylnjenje byčž, hđyž bóršy našhonjenja cžinja, kotřez hišcže njemóža šrosemicž; wón dže s nimi, kaž dołho je widomnje na šemi, so bychy wjedželi, so štajnje pschi nich woštanje, tež hđyž jeho wjazy njewidža.

Tež k tebi twój Šbóžnik pschistupi a rjeknje: Šłaj, ja a ty, ty a ja, mój džemoj horje do Jerusalema. Šemu wjele na tym šaleži, so šmēł tebe pschewodžecž; jeho by šrudžilo, cžyž-li ty bješ njeho šwoju drohu cžahnyčž. Rať je šo tehodla wo tebe prózowať! A njetrjebašch ty jeho? Wón je cži šnamjo, so by ty šłědžil sa jeho štopami; wón je cži wot Boha šcžinjeny k mudrosčzi, k prawdosčzi, k šwjecženju a k wumoženju; pola njeho

namafach wofschewjenje sa swoju duschu. Duž blubny jemu wschitzy: S Jesuſom nam dajće czahnyć!

2. Ale po kajim puczu? My džemy horje. Horje czehnje Jesuſ, dokelž dže Jerusalema wyſoko leži. Po ſdaczu pať Jesuſ horje njeczehnje, ale dele, dele do pschezo hlubſcheje hlubiny czeſnoſće a czerpjenja, doniž mrėjo swoju głowu njepokhili a jeho czeło do rowa njepołoža. A tola, njeczehnje našch Ebóžnik wopravdže „horje“? Na tutym puczu je wón, runjež bėſche Boži Eſyn, poſlušnoſć wuknył; na tutym puczu je wobſwėdčył, ſo, kaž bėſche ſwojich lubował, kotřiž na ſwėcze bėchu, tať jich lubowałſche hacž do kónza. Wulki je nam Jesuſ, hdyž wulke ſyly luda je ſwojim ſłowom jako ſ njebieſkim khłėbom wofschewja; kraſny je nam, hdyž k njemu wscheltich khornych, wobſydnjenych, namėſacžnych a wicžnych wodža a wón jich wschitkich ſahaja; ale najwjetſchi a najkraſniſchi je wón, hdyž na ſchižu ſwojej ruzy ſa zlyhm ſwėtom wupſcheſtrėwa, hdyž na ſchižu ſa ſwojich njepſhecželow proſy, hdyž ſchacharjej durje do njebieſkeho paradisa wotewrja, hdyž je, runjež wot žaneho hrėcha nicžo njewjedžiſche, ſa naſ k hrėchej ſczinjeny, ſo bychmy my w nim ta prawdoſć byli, kotraž psched Bohom płaczi.

A horje tež ſ tobu dže, jeli-ſo ſ Jesuſom czehnjeſch. W ſwojim czełnym žiwjenju wschať ſkónčnje ſhonimy, ſo ſ nami njėdže wjazy horje, ale dele. Wozy wotėbjeraju, ſłabosće a brachi ſo potaſuja, kotrež prjedy njėſnajachmy, a napoſledku dele do rowa poczehnjemy. Ale ſ našchim ſnutſkowym cžłowjekom njedyrbi hicž dele, ale horje. Pawoł wuſnawa 2. Kor. 4, 16: My njewoſłabujemy, ale hacž runje ſo našch ſwontowny cžłowjek ſkaſy, dha wschať ſo ſnutſkowy džeń wote dnja wobnowi. A tať dyrbi pola kóždeho ſchėſczijana być; jeho wėra, luboſć, nadžiya, ſczėrpliwoſć, poſlušnoſć ma pschezo bóle roſć a pschibjeracž; pschezo bliže mamy pschińcž ſwjatemu ſnamjenju našcheho Ebóžnika; pschezo bóle ma ſo naſche žiwjenje jeho žiwjenju runacž; dokonjany muž mamy być po mėrje dopjelnjennyh lėtow Khryſtuſowych (Efeſ. 4, 13). Tať chzemy ſ Jesuſom hicž horje do Jerusalema.

3. Jerusalema je wotkynjeny kónz Jesuſoweho puczowanja, tam ma wón czerpicž a wumrjecž. A tola tamne ſenſke Jerusalema njeje poſledni kónz jeho puczowanja. Jesuſ njeje w rowje woſtať, ale je horjeſtanył a k njėbju ſpėł. To Jerusalema, kiž w njebieſkach je, je mėſto, do kotrehož Jesuſ se ſwojimi wuczomnikami czehnje. Wón je tam jako prėnicžki ſaſchol a je ſwojich wuczomnikow ſa ſobu cžahnył.

A njeje tuto njebieſke Jerusalema tež kónz našcheho puczowanja ſ Jesuſom? Někotry ſchėſczijan je wutrobne žadanje mėł, tamne ſwjate mėſtina w Jerusalemie, hdyž je našch Ebóžnik něhdy pschėbnywał, czerpiť, w rowje wotpoczował, se ſwojim wotom wohladacž. S czežka ſo jenemu ſ naſ, kiž tole cžitamy, tajke žadanje dopjelni. Ale ſchto wo to? Ženo ſo tamne Jerusalema wohladamy, do kotrehož je Jesuſ ſchol, nam mėſto pschihotowacž.

Jesu, našcha głowa ſy,
My ſmy twojoh' czeła ſtawy;
Hdyž ty ſy, tam ſym tež ja,
Mje ſa ſwojoh' pschecžela
Džerž a bratra, Jesu krawny.
Tebi ſym ja živy tu,
Tam tež wėcžnje woſtanu.

M. w Hr.

Horje do Jerusalema.

(Luf. 18, 31.—43.)

Stóſ: Glaj, cžłowcze, Bože jehnjatko —

A Jerusalemej nastaji
Eso ſ Jesuſom czeť našcha,
Hdyž póstny cžať ſo pschibliži
A naſ ſo ſ nowa praſcha,
Hacž jeho wuczomnižy ſmy
A ſwólniwje ſ nim czehnjemy
Psches ſchiž a ſmjercž do raja,
Kiž wotewriť našch Ebóžnik je
Psches ſwoje krawone czerpjenje
Wschėm, kiž jón lubo maja! —

Kaž póbłow ſwojich dwanacže
Wón woſebje wať k ſebi,
Hdyž cžať ſo jeho bližesche,
Kiž wuſwolil bė ſebi,
Tať tež naſ ſ nowa ſapſchimnje
Mėť mite jeho wabjenje:
Pój ſo mnu, luba duscha!
Glej, wėrnoſć, pucž a žiwjenje
Sa ſym a horjeſtawanje!
— Duž pój, kať ſo cži ſluſcha!

Schtož wėſchczachu profetojo,
Wschto dokonjane budže,
So poda Eſyna cžłowſkeho
Ełóć pohanam we bludže,
So wužmėſcheny, hanjeny,
Bu ſaplwanjy, morjenty
Po hróſbnyhm krjudowanju,
A na ſczė džeń poſtanje
Wot mornych živy na ranje
Po krotkim ſmjertnym ſpanju. —

Tať dopjelnicž ſo dyrbjesche,
Schtož praji ſłowo Bože!
Nam hrėſchnitkam ſo doſtanje
Mėť ſbóžne wėcžne ſbože;
Psches martru a ſmjercž žalobnu
Wſa wot naſ wschitku ſrudobu
Naſch Jesuſ, Ebóžnik ſwėrny!
To nutnje wschať wopomımy
A ſ nowa žiwje ſapſchimımy!
Tať wuhlad mamy mėrny.

O ſyno Dawitowy ty,
Esmil, Jesu, ſo nad nami;
My ſ pschirodženja ſlepi ſmy,
Eso njėſnajemy ſami! —
Duž woczi chžyl nam wotewricž
A wutrobu nam ſahoricž,
So tebe lubujemy!
Eſy ſ luboſće ſo ſa naſ dať,
Eſam na ſchižu ſo woprowať! —
My khwalicž tebe chzemy.

Wmi na ſwoju czeť ſobu naſ,
Czeń ſa ſobu naſ ſwėru,
Nječ luby je nam póstny cžať,
Wón dowjedže naſ k mėru;

Pšches póštne póndže zelenje
 Khóob čašny našch do krašnosče
 Wšchať i tobu, Jesu, kručže;
 Hdyž sečetpliwje tu czerpjachmy
 Na šwěcže i tobu zusbnyž,
 Esu sbóžne našche pucže. —

Čže w duchu pšchewodžamy tu
 Na dróšy polnej horja,
 Dóžž na brjoh pucže wuběhnu
 Tam schleńčanehu morja (Ej. Jan. 4, 6; 15, 2).
 Tam junu wěcžnje sbóžni šmy
 A khwalbu tebi spěwamy,
 O Jesu, žórto sboža! —
 Tam kónž ma wěra, nadžija,
 Nam jašnosč Boža selkhadža,
 A lubosč kčžeje Boža! —

M. U.

Pjecz džěczi šhubila.

Ruka tšchepjeta pšchi pišanju wo šlědowazej šrudobje! Šchtóž je ras jene jenicžke džěcžo šhubil, tón je sačul, tať bu jemu kruč wot wutrobny wottorhnyjny, a macz njesamóže tajku bolosčz šwoje žiwe dny šapomnicz. Ale pjecz, wšchě pjecz!

Mowina, kotraž we šwojim čašny tule hróšbnu powjescz pšchije, powjedasche, so bě macz se šwojimi pjecz džěcžimi do někajkeje wjeski na lěcžnu czerstwošč žěla. Tam šthori najprjedy najstarsche džěcžo na disteritis, a w běhu malo hodžinow i nim tež šlědowaze tji špomnjenej hróšbnej khorosčzi podležachu. So by nětko žiwjenje šwojeho pošlednjeho, najmlódscheho džěcžza šdžeržala, khwatasche wobžaromna žónska, poš bludna pšched bolosčzu, do šwojeje domišny wróczo; tola na domoj-jěšbje tež tuto šwoje mlode žiwjenje wudycha.

Nješmilna šmjercz storha je wšchě i hróšbnym špěchom i maczerineju rukow, wot maczerneje wutrobny! Ach, tale macz wupšchescžera nětko šwojej prošdnej ruzhy, a tu njeje ničto, kiž by jeju pjelnil! Wona hórko płacže pšche šwoje džěczi kaž Rahel a nočže šo dacz trošchtowacz; pšchetož sa tule semju je won i nimi! „Ale šchtó dha chžyl prajicž, so tón Anjes to njeje pšchifasal?“ Tať šteji w šrudnym kšerl. Jer. 3, 37 pišane. A dale pola profety Šesaiasza 45, 7: „Sa cžinju šwětko a štworju cžmu; ja dawam měr a štworju nješbožo. Sa šym tón Anjes, kiž to wšchitko cžinju!“

Haj, njebychmy-li Bože šłowo měli, my dyrhjelil šahinčz we šwojich štyšnosčach a šadwělowacz pod najbolostnišchimi poděndženjemi žiwjenja. Nawuknje halle tamna woha, wurubjena macz prajicž: „To je tón Anjes, kiž mi wšchě pjecz wša, wón paš njeje žadny šuromny Anjes, ale je mudry Bóh, kotrehož pucže wěšo nješrosjemju“, — hdyž wona poš tajkim šo twjerdže Božeje hnady pšchima, potom je i hlubiny šadwělowanja wumožena a wě šwoje pjecz džěczi w Božim raju.

F.

Ssyntwa šylšow.

We wulkej, ale khudej wješnej wošadže běšche tať mjenowana wothladačnja, wukhow sa šamotnych starzow, khudnych a brašchnych, wulžy nušna. Starý wošadžiny šarať žaneje prošy njelutowasche, so by i temu trěbne šrědkil nahromadžil. Škónčnje mějesche došahazy kapital sa nakup pšchihódnego domu; duž wješele i wěžy džěšche a nadžijesche šo, so jemu Boža hnada tež hišchče pobrachowazy džěl kupnych pjenješ wobradži. Ale šchtó budže našcheho

Boha pšchinoscheť? Šchtó budže i wošady přeni, kotryž šměje nahladnu šumu pjenješ sa khudownju šbytknu? tať šo we šlužbje wošady šeschědžiwjeny šarať prašchesche.

Wón čakasche. Duž pšchindže muž a pšchinješe jemu rjanty pšchinoschť sa wothladačnju, a šchtó to běšche? Młody bur, žadny bohatty, jeno žyle mały, kiž tať prawje w horju tčesche. Wón běšche tať šbožowny byl se šwojej mlodej, nadobnej mandželškej, a nětko bě wona jemu wšata poš hóršimi bolosčemi, a džěcžatko, kotrehož žiwjenje wona se šmjercžu šaplaczi, bě jemu tež wumrjelo. Wón běšche nětko žyle šam, hlubokostuleny w tšchnocže a žalosčzi. Šako paš wón pytny, so Bóh jeho tola nješwopušchězi, so je jemu bliški se šwojim trošchtom w jeho bolosčzi, dha bu jemu potřeba, tež nješchto cžinicž sa druhich nješczerpjazych. Wón džěšche a pošožil bohatty dar poš ruki štareho šararja.

A my móžemy šo hišchče prašchecž, cžehodla naš Bóh tón Anjes hušto na šchropawe pucže wóžži? O našcha wutroba je i pšchirodženja tať šymna a twjerda a trjeba wučžiščjenja pšches woheť horja, so by šo mjehťa, džělbjerna a šobuželna ščžinila. Šsamšne czerpjenje wucži tež bolosčče druhich rošemicž, a jeno, šchtóž je Anjesowu šmilnu pomož na šebi šamym šhonil, hdyž jemu wody hacz i duschi džěch, tón wopokajuje radny, hdyž wě a móže, šmiljenje. Tať twari šo Bože kraleštwu a Boži škuff na šemi, niž wot drjebjenčškow, kotrež i blida bohattych padaju, ale se šcherpatkow wudowow a se šytwy šylšow tych, kiž šu pšchischli i wulkeje tšchnosče.

F.

Či kšičže.

Powjedačžko poš podawku se Ššerbow.

I.

Našcha Šužiza bě toľšto se šněhom pšchitryta; dolho hižom mješrnjesche, so wšcho wrjesťasche. Šo žylej krajinye bě šo nóz rošlehnyla a wšchudže bě pušto a cžicho. Tež we Š. nješě na wšhy žiweje dusche widžecž ani šlyšchecž, we wšchitkich domškich bě hižom cžma; jeno w Ššmocžkez wulkej štwje knješesche wješela rošmolwa. Na blidže štejesche khětra šchla i rjanyhmi czerwjenyhmi jablukami; wokolo njeho abo tež poš lawach šedžachu hólžy a žortowachju mješ šobu a i pšchedlčemi, kotrež pilnje šwoje šokwoty wjercžachu. Šeno jedny nještarasche šo poš žorty a tryški, dokelž jemu na žort nješě. — Šóšla Wješkež Šerty šedžesche Šralez Jan a mjelcžo jej nješchto porokowasche. Wona wotmolwi jemu runje tať mjelcžo a rošhladowasche šo pšchi tym pošmēmšwju poš istwoje. Škónčnje praji wóšije: „Aj, ty šy jara hordy! Wšchitžy šu našche jabluka woptali, a ty hišchče niž.“

„Šabluka mi nješčefnu! Čhžych najprjedy to wjedžecž.“

„To pošjem cži drubi krocž — pšchindž njedželu pošošdnju i nam! Tule mašch našche jabluko! Šlej, šu prawje rjane; šym je tebi khowala.“

Na to pšchindže i nimaj Šibšchž Šurij, kiž bě pšchi šwěcženku šedžal a na nješju štajnje šedžbowal; pšchi Šercže šo šydnnyšchi džěšche: „„Nó, Šerta, nješdostanu ja žane? — Sa šuškoda šmješch tola jene!““

„Štoro cži njemóžu žane dacž; šym džě je Šanej khowala! — Albo šmēm, Šano?“

„Čžin, kaž čžesč“, wotmolwi tón trochu poššmurjenje.

„Š daj mi pšchěz! Šchto dha wadži, šyrnjež wón jene mjenje šjedł? Ššnadž bych wšchitke dostal, hdy by tu wón nješyl! — Nó, tať tola twóju dobru wolu widžu! — — Ale šchto štaj šebi přjedy poš mni pošjedaloj, so wobaj tať na mnje hladašchťaj? — Šan tať žehlesche, so mohł mje pšchekłócž.““

„Šchto měloj poš tebi rěčecž?““

„Niczo ważne! Jan chyzsche wjedźecz, czeho dla hym i tobu i S. domoj schła a na njeho njedoczałaka.“

„A schto je na tym, so hy je mnu, i waschim wotrocžkom a džowku schła? Ssmu kušodža! — Duž mi klišča, kušodžinu domoj pschemodźecz!“

„Nětko widžišč“, schufny Herta Sanej njelcžo do wucha, „šo jeho wobrucž njemóžach.“

„Schto sahy mataj? Ssame potajnosče!“

„Brajach jemu jeno, so masch prawje.“ — —

„Herta, pušcž, chzu tebi pišcžalku dopšchascž. Mjes tym móžetaj šebi powjedacž. Schto wě, hacž staj šo wot njedžele wjazy widžaloj?“

„Sdyž chzesch tač dobry hycž, moje dla!“ Wona pušcžzi Surja te koltwrotej a rošrěčžowasche šo i Sanom: „Braj wschał mi šwěru, schto tebi je, so pschezo cžolo moršcžišč kaž khudy bur, hdyž dawki njewjedže? — Budž jeno wješely, wschako mamy dženy pschaju.“

„Ssy džě i Surjom runje tač pschecželna kaž so mnu a wěsch tola, so jeho wustacž njemóžu.“

„Mój Božicžto, wón džě mi nicžo cžinił njeje! To by jara wopaki bylo, chžyla-li hrosnje na njeho cžinicž.“

„Budž prošena, scžin mi k woli, njedaj šebi wot njeho i ničim wjazy poplucžecž; šdaluj šo jeho, tač hušto hacž móžesch! — Wbo masch-li jeho radšcho hacž mje, rjekn mi i prawdu, so wěm, na cžim hym.“

„Ale Sano, ty hy dženy džiwny! Cžwilujesch njetrjebawšchi šebje a mje. So cži šwěru rjeknu, boju šo jeho hněwa, duž šebi jemu nicžo šapowjesč njewěrju.“

Sdyž běchu pschedlče dopšhadle a koltwroty do fhěže sestajale, pschindže Surij sahy k nimaj a praji: „Sa to, so hym cži pschadl, dyrbišch na přenju schtucžku so mnu hieč.“ A k jejnemu towaršchej šo wobrocžo rjekny šmėjo: „Ty šo bjes teho i njeju nabudžesch, jeli ju dostanjesch.“

Tu hrabny Hertu rucže sa ruku, a předy hacž šo Jan dohlada, wjerčesche šo i nej hižom šrijedž stwy. Tutón njewubra šebi žanu rejwarču, ale pschihladomasche šrudny a mjeršaty, tač wješele a wobidnje šo pošměwlujo jeho stajny pschecžiwnik rejwasche. Chyzsche hižom stanyč a wotešicž; tu pschindže Herta k njemu a woprascha šo: „Cžeho dla nejšy rejwal?“

„Póndu w runym měje domoj, dha pschindu jemu i woczow a njemóže mi dale klubu cžinicž!“

„Ach wohladacž šo do njeho, rejwacž póndžesch! Cžin, kaž by nicžo njewidžal, potom šo jemu wěšče wostudži.“

Nětko pocža šo i nowa rejwacž a Jan wša Hertu a njepušcžzi ju předy, doniž někotři šo domoj hotowacž njepoczachu. Tač rucže hacž bě šo Herta rubiščlo wodžela a džowzy prajila, so domoj džě, hrabny Surij jeje koltwrot a džesche: „Twój rejwal wěšče i tobu póndže, duž by cži koltwrot wobcžezny byl.“ Předy hacž móžesch jemu wona schto prajicž, bě hižom wotešchol.

Zyle dženyšnje šapocžinanje šbudžowasche Sanowu njespołojnosč a dopomnjesche jeho na S... ške herzy. Džesche drje šobu, njerčesche pač na pucžu nicžo. Sdyž šo psched Wješkěz dworom rošžohnowachu, praji Herta hišcže junu tač wóšje, so móžesch Surij klišcžecž: „Njesapomn, pschindž njedželu popołdnju wěšče.“

„A ja nješmēm?!“

„Nješym prajila, so nješmēm. Dobru nóz! Džowka hižom fhěžu wotanka.“ S tym šuny šo do dwora a durje šawrjewšchi wostaji pschecžiwnikow šameju. Taj šo rošendžeshtaj, ani šlowa šebi njepopšchejo.

Šašhonjenja zyleho wječžora rudžachu Šana žalostnje a njemóžesch njedžele docžafacž, so by wot Hertu šhonił, cžeho dla je jemu i piwa cžeknyla, jej rošpowjedal, kač ma šo napschecžo Suriej

šadžeržecž, sechze-li, so jej šam dobry wostanje. Sdyž škóncžnje njedželste popołdnje pschindže, khwatasche k Wješkězom. Tam trjechi hižom Surja, kiž šo i Wješkóm wo hospodarštwje rošrěčžowasche. To rošhori jeho i nowa, njemóžesch nicžo powjedacž, schtož by rady chžyl; pschetož tamón jara fedžbnje pschipošluchasche. Herta powjedasche drje i nim wjazy džyli i wonym. Na starschimaž pač widžesch, so i tamnym runje tač wobšhadžujetaj kaž i nim, wošebicže nan. Wón žadasche wutrobnje, so by šo Surij wotšalil, ale tón wosta, doniž cžas k wječeri njebě; potom džesch: „Se cžas k wječeri, pójmoj dom.“ Šan widžesch, so šam schol njeby, duž tež stany. Wješkězaj kašachu woběmaj, so byšhtaj šašo na bješadu pschischłoj.

(Pšchichodnje dale.)

Wschelake i bliska a i daloka.

— Na seminarje w Budyščinje je šo pschijimanške pruhowanje mělo. Wot 59 šamolwjentch je šo jenož 29 pschiwšalo. Wjetšchi džěl družich je drje pruhowanje wobštal, ale njeje šo pobrachowazeho ruma dla pschiwšacž mohł. To njedostatk wostanje, so šo do seminarja tajka wobmjesowana licžba wuczomzow pschiwšmje. So wuczomz pruhowanje wobšteji a tola městna na seminarje nje namaka, je tola njeprawo. Wschelazy starschi bychu rad hotowi byli, šwojich šynow do pensije w měšče dacž a na seminar k rošwucženju šlacž, hdy by šo jim to dowoliło. Na to waschnje, so mohli seminaristojo i wonkach bydlieč, mohli tež tajzy seminar wophtacž, kiž pruhowanje wobštawšchi tola w seminarje šamym městna namakali nješju.

— Sdyž šo pschi pschijecžu do seminarja w Budyščinje někotry derje wobdarjenty hólz njeje pschijecž mohł, dokelž tam rum njedošahnje a dokelž dyrbja wschitzy šnustšach w seminarje bydlieč, móžemy i radošču šjewicž, so šo tež šašzy mlodženzajo do pschihotowaršnje (präparandy) we Wožerezach, kotraž šo 1. haprleje wotewri, pschiwšomu. Wěšo dyrbja tež jako wučerjo tam šašstupicž, ale wučerške wobštejnosče tam tež nješju hubjenšche, džyli w Šaške. Duž šerbšich starschich na tule možnotu fedžbliwch cžinimy.

— Pruhowanje na duchownštwu študowazych w Šipšku je šo w tyhch dnjach wobšamklo. 33 študowazych běšche šo k pruhowanju šamolwilo. Pšchi škóncžnym pruhowanju wobdželi šo 24, wot kotrychž je 23 pruhowanje wobštal. To je i nowa dopošasmo ša to, so licžba na duchownštwu študowazych lěto a bóle wotebjera.

— We Wožerezach chžedža tež w bližšchim cžasju zyrkwinske tepjenje natwaricž. Towarštwó měšcžčanow je šo krucže wuprajilo, ša njo wustupicž. Duž je nadžija, so šo tale woprawdže wužitna naprawa dale a bóle roššchěri.

— Witowanške wučinjenja i wufrajom šu šo wot fhěžorškeho šejma pschijale.

I. Praschenja wo bibliškich horach.

Štaja Šadyšerb-Wjela.

12. Šdže krej, wot šatamanštwu wumóžna,

Še i woporomnych ranow cžecžila?

13. Šdže Šbóžnik se šwojimi pošlami

Šso rošžohnowal raš je pošledni?

Wotmošny na prajšewja wo horach.

8. Šion. 9. Šarizim. 10. Šarmel. 11. Šetšemane
(i delka Šolijoweje hory).